Година II. Варна, 1 Октомврий 1928 год. Брой 6.

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

Органъ на Културно-Просвѣтното Икономическо Дружество „Варненски Коренякъ“

Броя 3 лв. | Год. абонаментъ 25 лв. Излиза ежемесечно. | Редакция и администрация въ клуба — Варна, ул. „6 Септемврий“ № 23. | Обявления се приематъ по споразумѣние. | Броя 3 лв.

Девическо Практическо Стопанско училище „Напредъкъ“

на Г ца **Л. Антонова** въ гр. Варна.

Съобщава на интересующитѣ се, че записванията на ученичкитѣ въ училището за настжпващата 1928 - 1929 учебна година се продължава.

За редовни ученички отъ IV кл. се приематъ завършили III прогимназиаленъ гласъ. Всѣка новопостжпаща ученичка при записването си представя свидѣтелство за свършенъ курсъ, кръстително свидѣтелство, именникъ и писмено съгласие на родителитѣ или настойника си, ако тѣ не придружаватъ ученичката при записването ѝ. Всѣка ученичка при записванието сиплаща най-малко половината отъ училищната такса.

Въ училището се изучаватъ подъ ржководството на опитни гимназиални учители всички предвидени въ програмата практични и теоритични предмети. Училището е признато отъ Министерството на Търговията, Промишлеността и Труда; то работи подъ неговъ контролъ и покровителство вече редъ години и дало професия и препитание на маса свои възпитаници, пустнало е въ обществото редица добри и полезни гражданки. Тая негова продължителна дейность е най-добрата гаранция за добрия редъ и образцова и сигурна работа въ него.

При училището сжществува и тригодишенъ практикески професионаленъ курсъ, въ който се приематъ за ученички ония, които не желаятъ или не могатъ да бждатъ редовни ученички въ училището.

Съобщава се на интересующитѣ се госпожици и госпожи, че при училището сжществува тримесеченъ и шестмесеченъ курсъ по шевъ на горни дамски и детски дрехи и бѣлъ отдѣлъ.

Записванията въ курса ставатъ въ училището презъ цѣлия месецъ Октомврий, а занятията въ курсоветѣ започватъ отъ 15 октомврий.

Училището се помещава на улица „Преславска“ № 23, срещу „Пазаръ Парушъ“.

Отъ управлението.

Кой е виновния?

Никой гражданинъ не може да подтвърди положението, че нашето стопанство е въ цвѣтуще състояние.' Всички разправяме, всички викаме, всички обвиняваме, че въ стопанството ни безогледно се разпилява нашата пара, че партизани, декларационни, се гоятъ на гърба на гражданитѣ, на кореннитѣ жители, безъ стеснение, безъ свѣнь, че стопанскитѣ среди се уклоняватъ отъ *правия пжть*, който интереситѣ на гражданитѣ имъ сочатъ и нагазватъ въ пжтя на безсмислена разточителность, на мъсть, на ожесточение, на ненависть, на груба партизанщина, на отвратителна демагогия, на варварски закани и заплашвания. Е, добре, ако стопанството ни въ ржцетѣ на среди съ плитки честолюбия, съ липса на найелементарна логика, съ шеметни стремежи за лесно обогатяване, съ себелюбиви подбуди, е обречено на неминуемо проваляне въ пропасть, то кой е *виновния* за всичко това? Не трѣбва да виждаме сламката въ окото на противника си, но трѣбва да видимъ гредата въ собственото ни око. Защо, собствено, обвиняваме тия стопански среди, които безстеснено и безпрепятствено се разполагатъ въ нашия домъ? Виновни ли сж тѣ, че сж намѣрили открито поле, гдето могатъ да действуватъ самоволно, неограничено и съ схващания, които нѣматъ нищо общо съ окржжающитѣ? — Защо ние, кореннитѣ жители, днесъ тъй яростно се въоржжаваме противъ това ненормалко положение на нѣщата, когато ние до сега сме затваряли очитѣ си предъ това непоносимо състояние на стопанскитѣ ни работи, и даже престжпно сме го търпѣли и сме били равнодушни? — Това положение се обяснява съ неоспоримия фактъ, че липсвало е у насъ, кореннитѣ жители, *съзнание за естественитѣ ни права да управляваме нашия домъ, нашето стопанство!* По логиката на самитѣ нѣща, досегашнитѣ и настоящи стопански среди съ партизански попълзновения сж пълнили и пълнятъ живота на стопанството ни и сж подяли и подяждатъ организма му, който едвамъ диша. Питаме, има ли по-священно, по благородно, по-велико дѣло отъ това, да се *сплотимъ всички* коренни жители, всички граждани за излѣкуване злото — изтръгване тия партизански сжщества отъ организма на стопанството ни, излѣкуване ранитѣ по единъ систематиченъ, последователенъ начинъ за да може това стопанство да заживѣе новъ животъ, тихъ, необезпокояванъ отъ разни партизански попълзновения — да види свѣтло бждаще, като гражданството отджхне въ една прояснена атмосфера, за подигане на своето благосъстояние? Логиката на нѣщата ни подсказва, че ние сме *виновни*, че ние грѣшимъ, ако не сме до днесъ господари на положението въ нашето стопанство. Логиката на нѣщата ни внушава, че ние, всички трѣбва да прегърнемъ съ единодушие похвалната и справедлива идея, която проповѣдваме, и да действуваме по *наша собствена логика* за постижение нашия отдавна лелеянъ идеалъ. Ние строго и безщадно осжждаме тия наши съграждани — коренни жители, които предъ тая поразителна логика на нѣщата не сж *съзнали* още неумолимата истина, че престжпление спрямо своя роденъ кжть, скрямо своето стопанство вършатъ съ своето осждително безразличие, бездушие, незаинтересованость, които усилватъ, подкрепятъ по такъвъ начинъ логиката на стопанскитѣ среди да управляватъ съ партизанщина и съ органическа умраза къмъ всичко, което може да облагодетелствува кореннитѣ жители. Нека разберетъ всички, че нашето дѣло е *право*, нашето дѣло е *благородно, свято*, за което водимъ идейна борба и нѣма нужда отъ нечисти, мръсни средства. Последнитѣ иматъ мѣсто само при прекарване на *себични, котерийни, партизански* и *демагогски* цели. Общото добро на стопанството ни се занемарява при наличностьта на тия средства, които изключватъ всѣко добро и благотворно последствие за кореннитѣ жители. И като така, искаме ли ние, кореннитѣ жители, да туримъ край на туй печално, незавидно състояние на нѣщата? Искаме ли ние, кореннитѣ жители, да не бждемъ проста дума, предметъ на насмѣшка на противницитѣ ни, а една *действителность, една сила*, която да се справи съ всички препятствия по друма на нашия възходъ къмъ осжществяване на нашия идеалъ? Искаме ли ние да видимъ, найпосле, коренния житель господарь на своя домъ, да урежда сждбинитѣ му? — Нека пратимъ въ далечно изгнание нашето некрасиво минало, и погледнемъ смѣло въ нашето бждще съ сладка надежда и неколебима вѣра, че не далече е денятъ за тържеството на нашия благороденъ идеалъ, стига само всички коренни жители, безъ разлика на политическа принадлежность и народность, да се наредятъ подъ чистия, неопятнения, священъ стягъ на „Варненски коренякъ“! Мигаръ не е настжпило времето за ония наши съграждани, коренни жители, да се събудятъ отъ осждителното, престжпно равнодушие и се присъединятъ къмъ нашитѣ внушителни редове? Питаемъ ние дълбока вѣра, че любовьта къмъ родния кжть, къмъ своя родина, ще заговори най послѣ въ тѣхнитѣ сърдца и ще се поклонятъ смиренно и благоговѣйно предъ нашия общъ идеалъ. О, нека съединимъ тогава нашитѣ сърдца и станемъ едно тѣло, здраво и гранитно, о което да се разбиятъ, както морскитѣ бѣлочелни талази о твърдия вълноломъ всички нечисти, партизански попълзновения, себични и демагогски напади на нашитѣ противници, за да достигнемъ нашия идеалъ за добруване на цѣлото гражданство!

Нека отъ това наше сплотение, отъ това наше единодушие, единение, израстне величавия образъ на нашата организация, която ще изтъкне порастналото у насъ *съзнание*. Нека тоя образъ постави въ респектъ всички наши противници и създаде единъ крупенъ стопански факторъ, освободенъ отъ партизанщина и демагогия за благото на цѣлото гражданство! Нека бждемъ чути и разбрани отъ всички!

Д-ръ Н-въ.

А. И. Мановъ.

III. Варна презъ 1850 год.

(Продължение)

Зимата въ Варна обикновено е сурова. Презъ 1849—1850 година тя бѣше твърде студена. Петъ деня отъ 21 до 25 януарий термометърътъ показваше 21 градуса по долу отъ нулата по реомира: това бѣше единъ необикновенъ студъ, който не се чувствувалъ и отъ най-старитѣ жители на страната. Температурата презъ зимата обикновено е отъ 1 до 15 градуса по Реомира по долу отъ нула, а презъ лѣтото е 24 по горе отъ нулата. Снега пада въ изобилие, но скоро се топи, обаче понякога, както зимата презъ 1850 - 1850 тя е тиха и безъ снегъ.

Улицитѣ на всичкитѣ градове въ Турция сж тѣсни, криви, нерегулирани, кални и повечето не сж павирани. За това много не е сигурно д

е ходи по тѣхъ презъ зимата; чо-
ѣкъ рискува да не влезе въ кальта
о колене.

Климатътъ е много здравословенъ
одата за пиение е превъзходна. Тя
ече въ изобилие отъ чешмитѣ, ко-
ито сж въ изобилие въ турскитѣ,
ръцкитѣ и арменскитѣ участъци.
урскитѣ участъци сж едничкитѣ,
оито сж нездравословни, понеже
ж изложени на миризми произхо-
ящи отъ мучурлици, или отъ вода-
а, която наричатъ Derse,*) и която
е влива въ близката рѣка Девня.

Съ изключение на епидемическата
реска и нѣкои случаи на пневмония
плевритъ, може да се каже, че въ
Варна презъ зимата малко сж бо-
еститѣ.

Смъртоносната холера посѣти гра-
да презъ 1848 година, обаче числото
на болнитѣ бѣше много ограничено
следователно, смъртнитѣ случаи
бѣха много ограниченн.

Варненецътъ достига до една доста
напреднала възрасть, ако и да той
не познава правилата на хигиената
а храната му не е толкова хигиени-
чна. Той изобщо презъ зимата се
храни съ пастурма, т. е. съ сушено
на слънце солено волско или биво-
ско мѣсо, така сжщо и суджуци при-
готвени отъ сжщото мѣсо, приго-
твено зеле въ избата и бобъ. Овче
или агнешко мѣсо яде само въ не-
дѣлнитѣ и празднични дни.

Пастурмата и суджуцитѣ се при-
готовляватъ къмъ края на месецъ
Септемврий. Въ това време всѣко
семейство, споредъ старъ обичай,
ще заколи предъ вратата на кжщата
си, или въ двора най старитѣ отъ би-
волитѣ си, които презъ цѣлата го-
дина снабдяваше семейството съ
млѣко въ изобилие, което приготвля-
ваше *яурть* (кисело млѣко). Киселото
млѣко, приготвено отъ това млѣко
стои по качество по горе отъ онова,
което се приготовлява отъ овче млѣ-
ко. Беднитѣ продаватъ млѣкото на
чужденцитѣ, както и яйцата на сво-
итѣ кокошки.

(Следва)

*) Вѣроятно дере (рѣкичка).

Архим. Иннокентий.

Копирнитѣ книги
на Варненската българска община.
(1868 — 1876 год.). (12)

Копиета на писмата стр. 297 до 311 не съдържатъ нѣщо важно и сжществено.

На стр. 312 е помѣстено копие отъ писмото съ дата 17. IV. 1869 г. до г-да Вълчана, Танасаки, Флори, Курти и всички комшии въ Манкалия по въпроса за постройка на българска църква. Писмото привеждаме изцѣло.

„Г-нъ Юрданъ Мюфетишъ, като дойде тука, ся прѣдставы прѣдь общината и ны доказа желанiето Ви че, стѣ желаели да си направы-тѣ еднж новж църквж на вѣхтото мѣсто и едно училище. За туй направихмы съборъ и ся разговорихмы, като останахмы съгласны, слѣдь въскрьсенiе да дойде нарочно за туй Негово Високопреподобiе Отецъ Архимандритъ Панаретъ, та като дойде ще ся разговоритѣ и той ще ви даде поводь какъ да послѣдваты. Прочее имжйтѣ добринжтж да почакатѣ до идванiето му“.

Копиетата на писмата отъ стр. 313 до 321 не съдържатъ нѣщо важно и сжществено.

На стр. 322 — 323 е помѣстено копие отъ писмото съ дата 19. V. 1869 г. до членоветѣ на Българската община въ Провадия, въ което се третира въпроса относително помощьта отпустната съ царско *irade* за тукашната община, като отъ тая помощь се отпуща по единъ грошъ на венчило за Провадийската. Писмото е почти идентично съ онова до Пазарджишката община помѣстено на стр. 269 — 272 относително помощьта, което по-рано приведохме.

Тукъ привеждаме само последнитѣ пасажи отъ писмото, понеже се говори за едно ново разпореждание на правителството, което е съобщено и на другитѣ общини. Ето тоя пасажъ:

„По заповѣдь царска, ны ся съобщи чрезъ тукашный Мютесарифинъ, какво отъ днеска на татъкъ строго се запретява ходенiето изъ сяка Епархия да събиратъ милостивня, было за нова цьрква, было за ново училище. Ако бы ся условилъ такжвъ, макаръ и да си има тескерето пжтно, трѣбва да го уловитѣ и върнитѣ на мѣстото му, които бы престжпилъ тази заповѣдь ще ся накажи по царскый законъ“.

Копиетата на писмата отъ стр. 324 до 328 не съдържатъ нѣщо важно и сжществено.

Копието отъ писмото на стр. 329 до 332 е повторение на писмото на стр. 322—323 до сжщата община, съ едно измѣнение относително помощьта, която отъ единъ грошъ на венчило се увеличава съ още половинъ грошъ, за което по горе се говори.

Копиетата на писмата отъ стр. 333 до 340 не съдържатъ нѣщо важно и сжществено.

На стр. 341—342 е поместено копие отъ писмото съ дата 25. VI. 1869 год. до Общинския Председатель въ Русчукъ за даване съдѣйствие на свещ. Константина, който отива въ казания градъ по дѣлото за монастиря св. Константинъ, което писмо привеждаме изцѣло.

„Прѣди нѣколко дена замина отъ тука за градъ-тъ Вы Негово Прѣподобiе попъ Константинъ, комуто тржгнованiето станж внезапно, та неможахмы да го снабдимъ съ прьличното препоручително посму. Той дойде въ грѣдъ-тъ Вы за да прави *давiя* за трудъ-тъ си и иждивенитѣ си пары врьхъ направата на грьцкый монастирь Свят. Константина. Рѣченный може да Вы е разказалъ подробно, за сичкы-тѣ случкы и прѣчкы колкото посрѣщнж тука прѣдь Правителството отъ страна на тукашнжтж грьцкж общинж. Заради това Вы молимъ да му спомогнитѣ всѣки случай та да си намѣри правото. Той е добръ и честенъ человѣкъ, ако си намѣри правото, ще стане пречинж да се съсипи тжзи грьцкж пасмина, която колкото работа до сега е врьшила сичкы-тѣ сж злоупотрѣбително станали, адски едны слѣдь други излазятъ на яве.

Молимъ, прiемнете го за живѣные въ единж отъ станитѣ на Митрополiята, догдѣто си свръши работата, то ще бжде за честь на народностьта ни отъ една странж и отъ другж за честь на духовенството Ни“.

„Увѣрени, че, нѣще ти ны презря молбата бързамы да вы прѣдварително благодаримъ“.

(Следва.)

Конференцията
на Съюза на градоветѣ
(Нѣколко думи).

Състоя се тая конференция въ града ни на 26, 27 и 28 августъ т. г. и се четоха реферати, отъ които единия бѣ: *основнитѣ идеи за единъ новъ законъ за градскитѣ общини*, кои то — идеи — сж: автономность, държавность, права, творчество, и идеята по избирането на кмета. Референтътъ разви темата си en connaissame de cause и ние крайно му благодаримъ за даденитѣ освѣтления. Ние трѣбва да имаме два закона за градскитѣ общини, както имаме: единия за гр. София, а другия — за останалитѣ градове. Франция само има особенъ законъ за Парижската община. Въ Германия и Англия всички градове, безъ изключение, се подчиняватъ на общия законъ. Тая особеность се налага вследствие обширностьта на града, седалището на правителството и пр. Парижъ има особенъ законъ още отъ 1880 г. Даже въ 1540 г. е било казано: „Paris n'est pas une ville, c'est un monde. . . Paris est unique en France“! — Sigismond — Lacroix въ рапорта си до парижски общ. съветъ, отъ 12 юлий, 1880 г. като е искалъ реформи, е казалъ: „Paris ne peux pas ne pas avoir un regime special. Cet regime special est nécéssaire en d'autres termes, le droit commun est impossible!“ — София въ България, за насъ, е Парижъ, и заема сжщото положение и не може да се приложи къмъ нея общия законъ за градскитѣ общини, а трѣбва да има особенъ законъ, както има. Нашия общъ законъ за градскитѣ общини, дѣйствующия, е много непълненъ и неотговаря на съвременнитѣ *изисквания. Относно въпроса* за *самоуправлението* на общинитѣ - тоя въпросъ отдавна е дискутиранъ. Много е писано. Има много автори по административното право, които възставатъ противъ давание самоуправление пълно на общинитѣ. Barthelemy (Traité élémentaire de droit administratif, 2-e ed. p. 206 — 207) казва: „Les foules ne pensent pas et ne senteut pas comme les individus. On a vu des foules agir avec cruauté, avec ferocité, tout en n'étant composs ées que d'hommes de caractère humain et doux. Donner á cette foule des chefs, reconnaitre à ces chefs des droits, leur accorder des pouvoirs opposables au pouvoir centrales, c'est preparer la guerre civile, c'est donner des organes à la rebellion, c'est constituer le gouvernement revolutionnaire“, т. е. не трѣбва да се дава самоуправление пълно на общината, защото може да се попадне на лица, които съставляватъ общината, съ крайни идеи на отрицанието, а това ще бжде държава въ държава. Явява се тука и въпроса за *избирането на кметъ*. Нѣкои отъ г-да кметоветѣ се изказаха, че кметътъ да се избира направо отъ гражданитѣ избиратели. Тая идея е *опасна*, защото може да попаднемъ на кметъ, който да приготви бунтъ, гражданска война, поради своитѣ схващания за държава и община. Много основателно г-нъ Каназирски, бургаски кметъ, интелегентенъ, уважаванъ отъ всички свои съграждани, дѣятеленъ, съобразителенъ въ дейностьта си, е подчерталъ, че тая идея е „новаторство“, т. е. отива къмъ комунизма. Кметътъ, споредъ истински демократични схващания и принципи, трѣбва да се избира отъ общ. съветници, до тогава, до когато той изпълнява решенията на съвета, не своеволничи, не диктаторствува, не злопоставя съ партизанщина интереситѣ на общината. Да, единъ трезвъ гласъ — г. Стойчевъ — Ловечъ — се обади: „да се намали партийния елементъ въ общинскитѣ управления.“ Трѣбваше всички присжтствующи кметове да изкажатъ подобна мисъль за да може новия законъ да съдържа известни положения. Плѣвенския кметъ Вълчевъ каза: „Кметътъ трѣбва да се избира отъ съвета. Причината за лошото поставяние кмета въ нѣкои общини не е закона, а *личнитѣ негови морални*, и интелектуални качества“. Ето една права мисъль, на която ние ржкоплѣскаме. Нашия кметъ г. Н. Поповъ се е изказалъ, че кметътъ трѣбва да се избере отъ ограничено число, т. е. отъ общ. съветници. Прерогативитѣ на кмета трѣбва да бждатъ широки, да бжде несмѣняемъ за 5 — 6 год. Въ действителность, г. Н. Поповъ има право да изказва подобни пожелания, защото му се иска изпълнението на тия пожелания предъ видъ склонностьта му и за въ бждаще при новия законъ, ако се приеме, да се бира за кметъ. Може-би ние грешимъ въ нашето заключение.

Ние изказваме скромно мнѣние, че общината да се занимае съ стопански, икономически въпроси, да се занимае съ благоустройство, *а не съ партизанщина*. Много похвална и съвременна е идеята на Д-вото „Варненски коренякъ“, което ратува за освобождение на общината отъ партизанското иго. Ние сме привърженикъ на тая високо-благородна идея желаемъ по-скорошното ѝ осжществяване.

Дим. Иванопъ.

Печатница „Просвѣщение“ — Варна
Поржчка № 399.

Архим. Иннокентий.

Архимандритъ Панаретъ Хилендарски[1]).

Въ копирнитѣ книги на Българската община презъ 1868 — 69 год., които печатаме въ колонитѣ на вестника, често се среща името на Архимандритъ Панарета. Той е стоялъ во главе на общината въ духовно отношение. (глед. „В. К.“ бр. 9 отъ 1927 г.). Въ архивата на дружеството не намѣрихме никакви данни за биографията му. Като е носилъ титула „Хилендарски“, предполагахме, че е билъ братъ на Хилендарския мънастиръ, както това изнесохме въ цитирания брой на вестника и, затова, завързахме официална преписка съ Зографския мънастиръ, който да събере исканитѣ ни сведения отъ Хилендарския. Не се отнесохме за тия сведения до последния, по понятни причини. Игуменътъ на Зографския мънастиръ Н. В. Преп. Архим. Теодоримъ, следъ направенитѣ справки въ двата поменати мънастира ни отговори, че подобно лице въ кондикитѣ на мънастиритѣ не сжществува.

При подреждане старитѣ архиви, следъ размѣненитѣ преписки съ Зографския мънастиръ, срещаме една бележка отъ покойния Херминъ Шкорпилъ, какво Архим. Панаретъ билъ баща на Стефанъ Панаретовъ, дългогодишенъ професоръ въ Робертъ-колежъ и бившъ пълномощенъ министъръ на Царското правителство предъ С. Американскитѣ Съединени Щати. За да узнаемъ мѣстожителството му, отнесохме се Г-на Д. Фурнаджиевъ, евангелски пастирь въ София, който има добрината да ни даде адреса на г-на Панаретова. Следъ получаването му, отнесохме се официално до последния, който има любезностьта да ни даде кратки биографични сведения за покойния си баща, Архим. Панарета.

Последниятъ е роденъ въ гр. Сливенъ, но презъ коя година не се знае. Баща му се именувалъ Кутю и билъ свещеникъ въ гр. Сливенъ. Майка му се именувала Зарафина. Парашкева (тъй е било мирското име на Архим. Панарета), следъ като завършилъ първоначалното си образование въ родния си градъ, вече юноша 17—18 годишенъ, по настояването на Сливенскитѣ чорбаджии, заминалъ да следва образованието си въ Цариградъ. Тукъ той постжпалъ въ Куру-чешменского гръцко училище, въ което сж следвали и други видни българи. Презъ това време въ училището е живѣялъ покойния Илариона Макариополски, на когото младиятъ юноша ученикъ е прислужвалъ и се ползувалъ съ неговата издръжка. Но, за голѣмо съжаление, не е можалъ да завърши образованието си, защото благодетельтъ му Иларионъ Макариополски, наедно съ Архим Неофита Бозвелията, по настояването на Патриаршията, били изпратени, въ 1845 г., на заточение въ Св. Гора.

Следъ като напусналъ училището, по всѣка вѣроятность, завърналъ се въ родния си градъ. Дали тукъ е учителствувалъ или не, не се знае, но извѣстно е, чето й е учителствувалъ въ гр. Османъ Пазаръ и гр. Балчикъ, гдето е турилъ основа на българскитѣ училища. Той е и инициаторътъ за съграждане на български храмъ въ последния градъ. За цельта, съ други видни български граждани, българи, ходилъ въ Цариградъ за да издействува Султански ферманъ за съграждането на храма. Отъ Балчикъ се завърналъ пакъ въ родния си градъ, гдето се оженилъ.

Презъ 1853 година, десетина дни следъ рождението на г-на Стефана Панаретовъ, той овдовялъ. По настояването на сливенски граждани той приелъ духовно здание. Станалъ енорийски свещеникъ при храма „Св. Николай“ въ махалата „Клуцхоръ“. Ржкоположенъ билъ въ гр. Одринъ отъ тамошния гръцки митрополитъ. Длъжностьта енорийски свещеникъ е изпълнявалъ до 1801 г., когато Иларионъ Макариополски го повикалъ въ Цариградъ за чредникъ на тамошната Българска църква. По

всѣка вѣроятность, Макариополски го е ввелъ въ архимандритско достоинство, като го преименувалъ отъ Парашкева на Панаретъ. Той заелъ новата длъжность нѣколко недѣли преди Иларионъ Макариополски и Авксентий Велешки да бѫдатъ заточени (29 априлъ 1861 г.). Архиман. Панаретъ е билъ свидетелъ на развилитѣ се събития по църковния ни въпросъ. Той е стоялъ въ Цариградъ до 1868 год., когато Иларионъ Макариополски, следъ завръщането отъ заточение, по настояването на Варненската българска община, която е искала да има щото во главе на общината да стои едно духовно лице съ по-голѣмъ чинъ, го е изпратилъ въ Варна. Каква е била неговата църковно-обществена дейность въ Варненския окрѫгъ, това се ясно вижда отъ копирнитѣ книги на общината, които печатаме. Той е престоялъ въ гр. Варна до м. ноемврий на 1869 год., следъ което заминалъ за гр. Силистра, като архиерейски намѣстникъ, гдето и се поминалъ презъ 1878 година.

Покойниятъ Архимандритъ Панаретъ и да е носилъ титула „Хилендарски“, даденъ му отъ Иларионъ Макариополски, никога не е билъ въ Св. Гора, следователно изправяме грѣшката „че той е билъ братъ на Хилендарския мънастиръ“, грѣшка, която ни е заблудилъ титула да мислимъ така („В. К.“ бр. 9).

Тия сѫ краткитѣ биографически сведения за покойния Архим. Панарета. Ако впоследствие се сдобиемъ съ нови, ще направимъ допълнение къмъ сегашнитѣ.

[1]) Материали за историята на гр. Варна.

По благоустройството на града

Известно е, че по чл. 7 отъ Закона за Благоустройството, никой не може да строи въ градоветѣ, ако нѣматъ утвърдени регулационни планове. Съгласно чл. 5 отъ с. з. *регулирането и нивелирането* на градоветѣ се извършватъ споредъ утвърдени съгласно съ настоящия законъ проекти. Съгласно чл. чл. 9 и 10 отъ с. з. нивелационнитѣ и регулационни проекти се обявяватъ отъ общ. упр. на жителитѣ *срещу разписка* или подписъ въ единъ *разписенъ листъ*, на прѣко заинтересованитѣ стопани и въ единъ месецъ се даватъ възражения. Следователно, има първоначално проучване и съгласно чл. 11 — окончателно. Съгласно чл. чл. 12, 13, 14 и 15 на с. з. се удобряватъ и утвърждаватъ отъ надлежнитѣ власти. Регулациония планъ на града е *узаконенъ;* но *нивелационния планъ* и до днесъ не е *узаконенъ*, защото *нѣма* нивелационенъ планъ, *това положително твърдимъ*, и всичко, което се върши отъ общ. техническа власть, е противозаконно, защото „съ барабанъ“ не се изпълняватъ наредбитѣ на горецитиранитѣ членове отъ закона, които сѫ много ясни и положителни, и не търпятъ никакво тълкуване. Нивелацията, напр., която се дава на ул. „Гургулятъ“ сега, е по схващание на общ. техническа власть. Миналата година се строиха нови здания по тая улица и даде се нивелация. Сега се дава друга, която е тъкмо обратното. Това доказва, че нивелация нѣма *узаконена*. Това се отнася и до другитѣ улици на града. Откриване на нови улици, чисто общински пѫтища къмъ кариери, изъ лозята, става пакъ по наредбитѣ на горецитиранитѣ членове. Изучванията сѫ *проекти*, които трѣбва да минатъ по известна процедура, посочена въ закона. Проектитѣ не могатъ да се приложатъ, до дѣто не се утвърдятъ. *Приложението е беззаконие.* Тия бележки правимъ за да знае гражданството, че техническата власть не се съобразява съ закона, а действува по своитѣ разбирания.

Ще се повърнемъ по тоя въпросъ съ отдѣлна статия. Обръщаме вниманието на общ. съветъ, който да се позаинтересува отъ тоя въпросъ, който вълнува общественото мнение и дава разни тълкувания, и който да види лично изпълнени ли сѫ законитѣ наредби.

Б.

Д-ръ Д. Гиневъ.

Училищни задачи и недѫзи.

Историята на учебното дѣло на културнитѣ народи посочва много и много случаи, гдето училището е изпадало въ конфликти съ духа на времето, гдето едностранчивото схващане целитѣ и задачитѣ на училището е довеждало до катастрофални последици за живота на обществото. Всѣко време, всѣка епоха има своитѣ действителни нужди и въображаеми и преходни изисквания. Училището, което подготвя бѫдащето на нацията и на човѣчеството трѣбва добре да преценява действителнитѣ, реалнитѣ нужди на настоящето и на близкото бѫдаще и върху данитѣ на тѣзи реални нужди да формулира своитѣ цѣли и да подбере подходяща учебна материя и средства за постигане на своитѣ задачи. При това не трѣбва да се забравя, че въ случая на редъ съ социалнитѣ изучвания иматъ думата и педагогичнитѣ познания и психологичнитѣ особености на днешния ученикъ и съвременото общество. Значи, социолози, педагози, психолози и общественици наравно трѣбва да решатъ трудната задача за разяснение голѣмитѣ училищни проблеми. Конкретно общата задача на училището може да се изрази въ следнята формула: Запазване и развитие на умственитѣ, моралнитѣ и физически сили на нацията и тѣхното развитие. Отъ тая обща цель се отлъчватъ по близки и по далечни подцели, по сѫществени и по маловажни съподчинени задачи, между които трѣбва да има една органическа връзка, една хармония съ огледъ на общата цель.

Общоевропейската война съ своитѣ последици раздруса цѣлостно живота на народитѣ. Стопанскитѣ, моралнитѣ и политическитѣ схващания се подвърглнаха на изпитание; науката, техниката и индустрията направиха нови грамадни завоевания, а международнитѣ и общочовѣшки отношения се движатъ въ една неопредѣленость, привидно насочени къмъ миръ и разбирателство, а въ сѫщность обладани отъ недовѣрие и настървеность. Грохота на голѣмата война и неправдитѣ на мирнитѣ договори отекватъ още живо въ просторитѣ на вселената и страхътъ отъ нови раздрусвания още живѣе въ душата на човѣчеството, а стенанията и риданията на страдалитѣ по бойнитѣ полета, пренесени въ редоветѣ на тѣхнитѣ близки и мизерствуващитѣ голѣми народни маси, измѫчватъ болната народна душа. Всредъ това общо нерадостно състояние на духоветѣ всѣки народъ е загриженъ за своето сѫществуване и за своето бѫдаще. Моралното падение и стопанската немощъ бушуватъ и търсятъ своето изцеление чрезъ възпитанието и училището. Въ последното науката, техниката и индустрията търсятъ совитѣ дейни и предани работници, а държавата честни предани и дейни служители и граждани. Задачитѣ на днешното наше училище, при тая констатация се свеждатъ къмъ научно, морално, национално и стопанско закрепване и пресъздаване чрезъ училището и общественитѣ институти и порядки. Дѣлътъ на училището въ това обновително дѣло не е малъкъ. Който твърди, че задачитѣ на училището се изчерпватъ съ обучението и преподаваната чрезъ него научна материя, той има твърдъ ограниченъ погледъ върху обществено училищнитѣ въпроси. Германския желѣзенъ канцлеръ каза следъ Седанската победа: „Германскиятъ учитель спечели тая победа“. Ние можемъ смѣло да кажемъ, че чисто народническия духъ на нашия учитель въ последнитѣ 3—4 десетилетия примѣсенъ съ пламения партиотизъмъ на Левски, Ботевъ и други народни великани, насаждани чрезъ училището спасиха отечеството ни отъ неприятелски нашествия. Такъвъ патриотизъмъ трѣбва да насажда и днешното училище. То трѣбва да съдействува и за моралното и стопанско заздравяване и за умственото издигане и дисциплиниране на нацията.

Въ начертанитѣ голѣми рамки трѣбва да се движи училищно просвѣтната реформена дейность на вишата училищна власть, както и тая на отдѣлнитѣ общини и училищни настоятелства. Въ тѣзи рамки ще се движимъ и ние въ настоящия обзоръ върху училищнитѣ задачи, при което ще разгледаме главно положението въ Варненската училищна община. Опита, който направихме за изнасяне на тая тема чрезъ „Варненски общински вестникъ“ не ни задоволи, понеже тамъ ни се налагатъ ограничения, които не сѫ въ интереса на цѣлостното и обективно третиране на такъвъ единъ жизненъ за града ни въпросъ. Изложението си ще почнемъ съ училищнитѣ фактори.

Факторитѣ, които редятъ и направляватъ училищата въ града сѫ: училищното настоятелство, учителтъ, директори и главни учители и инспекторитѣ. Като факторъ, макарь и съ ограниченъ кръгъ на дейность, се явяватъ и родителско-учителскитѣ комитети. Ролята на тия фактори въ миналото и настоящето ще разгледаме на първо мѣсто, защото щомъ главата е здрава и ръководството е здраво. Рибата се умирисва отъ главата.

Училищно настоятелство.

Училищното настоятелство до преди петнадесеть години бѣше изборно съ почетна длъжность. Избраницитѣ на народа сѫ поемали грижата за училищата безвъзмездно. Днесъ училищното настоятелство въ Варна е цѣло учреждение съ единъ бюджетъ отъ 9—10 милиона лева, съ плащани и хонорувани длъжности. Като така, то е станало една доста примамлива врата за мнозина. които нито сѫ ги занимавали градскитѣ училищни работи, нито като настоятели ги занимаватъ. Правилника за църковни настоятели изисква отъ кандидата за такъвъ да е набоженъ християнинъ и да се интересува отъ църквата и да я посещава. Много симпатично постановление! Такива постановления закона за народното провсѣщение не съдържа. Като доходно мѣсто то стана лакома примамка за партиитѣ. И затуй днесъ въ неговия съставъ влизатъ лѣкари, адвокати, търговци само не учители. Такъвъ е сегашниятъ редъ на нѣщата, който поставя на ръководнитѣ настоятелски мѣста лица, които съ години не сѫ посетили нито едно училище.

Варненското трезво гражданство трѣбва добре да се замисли върху печалната наша училищна действителность. Ако милѣе за доброто на училището, за доброто на своитѣ деца, трѣбва да тури край на тая безпѫтница, да тури край на партизанствуването съ училищнитѣ интереси на града. Но ще кажатъ тѣзи, на които това не понася: „Да, но, ако настоятелството не изхожда отъ партията, то общината не ще му дава пълното си съдействие и неговитѣ функции ще се спъватъ“. Това не може да плаши съзнателното гражданство. Неговитѣ избранници съзнавайки високата отговорность за поетата отъ тѣхъ настоятелска длъжность ще се явяватъ всѣки шесть месеца съ отчетъ предъ гражданството, за да го осветлятъ по вървежа на училищнитѣ работи и мероприятия (сегашнитѣ настоятели не правятъ това никога). Нека тогава общинската власть се опита да спъва просвѣтно-прогресивната работа на такова избрано и звано училищно настоятелство. Общинската власть само ще се компроментира съ подобни противодействия и ще си навлече единъ заслуженъ бламъ.

Бѫдащето на Варненскитѣ училища е обусловено значително отъ едно училищно настоятелство отъ лица сведущи по училищнитѣ въпроси и съ амбиция и достатъчно свободно време да поведатъ една самостойна училищна политика и полезна за града дейность. Тукъ е мѣсто да изтъкнемъ нѣкои голѣми грѣхове на училищнитѣ настоятелства. Днесъ Варненскитѣ училища сѫ лишени отъ приходи и землени имоти, за да може да подобрятъ своитѣ финансии и да може да се създадатъ училищни градини, тъй необходими за нуждитѣ на обучението, както и павилиони за обучение на открито съ потрѣбнитѣ паркове и други приспособления за модерно обучение. Когато по Закона за Нар. Просв. села и градове се сдобиха въ последнитѣ 3—4 десетилѣтия съ земи, гори и ливади, овощни и други доходни градини, Варненскитѣ училища не притежаватъ нито педа земя, нито едно свободно мѣсто даже за едно уредено игрище, отъ каквото се чувствува голѣма нужда. А, ако погледнете училищнитѣ дворове, ще Ви направи тѫжно впечатление тѣхния пустиненъ изгледъ. Нѣкои отъ тѣхъ, макаръ и доста обширни, сѫ лишени отъ растителность за показъ и наблюдение при обучението и за естетично възпитание, за което се сипятъ безброй хубави слова.

Най тежкиятъ грѣхъ на партийнитѣ училищни настоятелства е билъ въ миналото и сега лошата тѣхна практика за подбора на учителския персоналъ. Роднинскитѣ и др. връзки сѫ играли и играятъ и днесъ най важна роль при нови назначения, съкращения и уволнения. И днесъ, когато наплива на свършили учителски институти и университетъ кандидати за прогимназиитѣ въ града е тъй голѣмъ, въ последнитѣ се държатъ учителки и учители съ срѣдно (шестокласно) образование съ навършили 37, 33, 28, 23, 21 изслужени години, отъ които учителки и учители едни съ добро материално състояние, други съ слаба подготовка слабо здраве и работа. Нѣкои отъ тѣхъ даже уволнявани веднажъ, по слаба работа и др. причини отъ Варненскитѣ училища, сѫ днесъ пакъ въ тѣхъ. Има и такива въ преклонна възрасть съ 8—10 години учителство и добро материално състояние да се държатъ за да си увеличаватъ доходитѣ. Какъ и защо се търпи този персоналъ въ прогимназиитѣ и първоначалнитѣ училища ще се по-върнемъ, ако ни се наложи, като не ще се стесняваме да посочимъ имена.

Въ Варненскитѣ училища правятъ силно впечатление феминизирането на учителския персоналъ, което особено за прогимназиитѣ (на 1 прогимназия съ 3 учители има 18 учителки) е вредно. Правилното съотношение, което настоятелството не е спазвало при назначаване учители се вижда и схваща много добре отъ гражданството, което изпитва чрезъ своитѣ деца лошитѣ последици отъ тая грѣшка на настоятелството.

Въ иднитѣ статии ще разгледаме следнитѣ теми:

1. Учительтъ като факторъ въ и вънъ отъ Варненското училище.
2. Ролята на директори, главни учители и инспектори въ Варенскитѣ училища.
3. Обучение и възпитание на Варненскитѣ училища—криви насоки и рекламни реформи.
4. Обзавеждане и стопанисване на училищата.
5. Пропустнати мероприятия и реформи.
6. Родителско учителски сдружения и Родителски съюзи.

(следва)

Хроника

Умоляватъ се г. г. членовете на Д-во „Варненски Коренякъ“, да побързатъ да внесятъ членскитѣ си вноски. Това се налага, ако искатъ да бѫдатъ редовни членове.

Редакцията умолява всички абонати, които сѫ промѣнили досегашнитѣ си квартири, да се явятъ въ канцеларията на К. П. И. Д-во „Варненски Коренякъ“ на ул. „6 Септемврий“ и „Харчева“—жга № 1 — и зарегистрира точно новия си адресъ, защото много отъ последнитѣ два броя на вестника сѫ върнати и съ обичайната на поразадавачи бележка: *„непознатъ“*. Ако това ще се избѣгнатъ разноски, трудности и неприятности.

Нека управлението на Т. П. Станция отъ своя страна се потруди

змени въ дългъ и внуши на подвед. ющ. раздавачи, че всѣко небрѣжно отнасяне къмъ служебнитѣ обязаности е пагубно действие за главния двигателенъ лость на обществения механизъмъ, каквито сж кореспонденцията, търговскитѣ и просвѣтнитѣ връзки на единъ културенъ и търговски центъръ, какъвто е нашия градъ.

За сведение на Св. Митрополия. Отъ даденитѣ обяснения на свещеника Юрданъ Светославовъ, относно писаното ни антрефиле въ миналия брой, не сме доволни, тъй като свещеника бѣше предупреденъ отъ вечерьта, че погребението по известни причини, трѣбваше да бжде непременно въ 10 часа, та, ако той по неизвестни намъ причини, не можеше да дойде на опредѣленото време, то трѣбваше да предупреди своевременно за да се вематъ мѣрки. Не е вѣрно, че е поискано отъ близкитѣ на покойницата извинение, нито тъкъ сж упрекнали редакцията, следователно, ние държимъ на нередовностьта и настояваме да се назначи въ тази енория въ която има три църкви, още единъ свещеникъ за да не се случватъ подобни неприятности.

За хлѣба. Представителя на В. К. Пр. Ик. Д-во „Варн. Коренякъ“ г. Пантелей Парасковъ, въ заседанието на общинския съветъ на 14 Августъ т. г., своевременно е подигналъ въпроса за използуване положението относно ценитѣ на житото и да вземе мѣрки общината, щото презъ зимата да не ядатъ гражданитѣ хлѣба скжпо и прескжпо.

Ценитѣ на житото презъ това време бѣ 4·50 — 5 л., а днесъ е 7 л. и постепенно ще се качи цената.

Кметътъ отговорилъ, че ще изучи въпросътъ. Ние мислимъ, че той трѣбва да следи всичко: ценитѣ на продуктитѣ, на житото и пр. и споредъ тѣхъ, по негова инициатива, да се вематъ съответни положения, съ съгласието на общ. съветъ. Това е една отъ длъжноститѣ на кмета, а „проучвание на въпроса“ е едно отлагание на разрешението му.

Най-сетне се вдигна фабриката за зловоние около общината, и то следъ многократни натжквания и лѣтовния сезонъ. Налага се да се построятъ тукъ тамъ писуари за гражданитѣ. Има канали, има вода, и лесно може да се изпълни тая мѣрка. Магическия жезълъ нѣма ли да се завърти? — Ето никнаха писуари. Блазѣ на гражданитѣ! Кжде ще намѣрятъ тѣ подобни творци?

Лѣтовната си политика стопанскитѣ среди приложиха. Сега ще почне друга политика. Купиха се кжщя, мѣста и лозя. Тия имоти трѣбва да излѣзатъ на лице, за да имать стойность и предприеме се урегулирание на надлежнитѣ улици, и всичко това става *магически*. Купува се лозе край морски брѣгъ, и трѣбва това лозе да излѣзе, колкото е възможно, на лице къмъ брѣга. Почва се урегулирване на крайбрѣжна четириметрова алея. Купува се лозе до „Св. Константинъ“, щото е тѣсно, трѣбва да се разшири. Почва се разширяване. Тамъ иматъ други голѣмановци имоти. Трѣбва да се задоволятъ и тѣ. Това се казва стопанска-благоустройствена политика. Питаме ние, гражданитѣ, знаятъ ли това, или си затварятъ очитѣ, за да вършатъ всичко тия стопански среди?

Необмислено намираме ние прокарването на електрическитѣ жици отъ задъ гробищата по евксиноградското шосе, защото частьта отъ шосето между търговската академия до Шокара е останала неосвѣтлена. Констатираме само факта, и питаме: не може ли съ 2—3 лампи да се освѣтли и тая часть?

Писано и писано много пжти за лабиранта, който сжществува въ стопанството ни. Голѣма неразбория. Заявления подаватъ ли сж, отиватъ отъ № на № и най-после изчезватъ. Забравятъ, где е подадено. Въ една редена община, това не се случава.

Урегулирането на ул. „Гургулята започна най-после. Дали по стопански начинъ или посредствомъ предприемачъ, това за насъ не важи. Благоустройството на единъ градъ, по техническитѣ лица, почва отъ *нивелирането* на града. Попобно нивелирание ние нѣмаме, и следователно дава се нивелация, както скимне. Минувачитѣ по казаната улица се удивляватъ на ума на разни инжинери, които сж дали недавна една нивелация и сж построени здания, а сега се дава друга нивелация, зданията оставатъ подъ низела, или надъ нивела. Зданията подъ нивела рискуватъ да се затулятъ Собственицитѣ на тия здания иматъ основание да търсятъ вреди и загуби отъ общината. Нѣма ли още другъ дефектъ тая улица. Нека внимателно разгледатъ улицата, нивелацията и ще я намерятъ. Безъ да сме техници, виждаме я.

Канализирането на ул. „27-й Юлий“ е недобършено, а кметътъ обяви въ писменното си изложение до общ. съветъ при внасяне сегашния бюджетъ, че канализацията на ул. „27-й Юлий“ е свършена. Това не е истина. Защо не се довърши тая часть отъ площадъ „Екзархъ Иосифъ“ до „6-й Септемврий“? — Какви пречки има? Единъ кметъ нареди отъ тая сжща часть да се извадятъ каманитѣ отъ едната страна по улицата отпреди 15 години, и остави улицата така. Другъ кметъ пъкъ сега остави сжщата часть безъ каналъ. И до кога? Не може да се върши работа по тоя начинъ. Нѣкои отъ стопанитѣ на тия кжщи по тая улица иматъ помийни ями, а други не. Гостилницитѣ кжде хвърлятъ помията? Санитарната власть позаинтересува ли се? — Ето защо налага се дългъ на техническата власть да довърши канализацията на тая часть сега още, до като не е свършенъ строителния сезонъ.

Пакъ лични карти. До кога ще продължава, питатъ гражданитѣ, тоя въпросъ за личнитѣ карти? Не стигатъ ли издаденитѣ до сега лични карти? Не стигатъ ли тия разходи, направени до сега отъ гражданитѣ, ами се иска сега пакъ разходи. Общинското управление щѣло да издава сега личнитѣ карти. Защо? Ние знаемъ че личнитѣ карти интересуватъ само полицията. Да наречемъ нѣщата съ собственото имъ име: приходътъ да се прехвърли върху общината. Ето кжде е загадката. Общината се нуждае отъ пари. Гражданитѣ могатъ да роптаятъ, но цинцарската политика е всесилна.

По кой законъ става това? питаме.

Напъпли ли разни малчугани изъ лозята и вършатъ кражби на грозде, ябълки и пр. Нѣма ли падари, нѣма ли власть, която да ограничи тии пакостни лица и освободи лозята отъ тѣхнитѣ золумлуци. Могатъ ли да се грижатъ стопанскитѣ среди за това? То е чуждо за тѣхъ, тѣхъ не ги боли. Лозята сж на кореннитѣ жители. Мислимъ, че е разбрано.

Едно печатно отворено писмо се получи въ редакцията, въ което се изнасятъ лоши сведения за учителитѣ отъ II Варненска прогимназия и за инспектора Д-ръ Чакжровъ. Писмото, подписано отъ Д-ръ Д. Гиневъ и М. Н., не може да не интересува Варненското гражданство, защото въ него се засяга остро училищната власть въ града и се хвърлятъ упреци върху работата на учителския персоналъ при II прог. Но засегнатитѣ училищни органи мълчатъ и не излизатъ да дадатъ своя отговоръ. Въ интереса на градскитѣ ни училища това се изисква отъ тѣхъ.

За водата и електрическото осветление на Добруджанския кварталъ, се разправятъ много некрасиви работи. Не можемъ да разберемъ защо водата не се прокара по главната улица, да могатъ всички да черпатъ вода, а се прекара въ дола? — Защо крайнитѣ квартали нѣматъ електрическо освѣтление? — И тука ли партизанщината играе роль? — Стига тая партизанска злоба да съска въ стопанството! Нѣма ли край, казваме ние, тия дѣления на наши и ваши? Какъ може едно стопанство да бжде майка на едни, а мащеха на други, когато всички граждани сж членове еднакви на това стопанство?

До кога! Много оплаквания има противъ общината, че не изплащала заплатитѣ на много служители, които били отдавна уволнени — отъ 1919 до 1922 г. Не знаемъ причинитѣ за това неплащание, но предполагаме — недобри причини. Не вѣрваме пречкитѣ да сж отъ техническо естество. Мислимъ, че общината не може въ дадения случай да бжде майка и мащеха къмъ своитѣ служители. Надничаритѣ редовно получаватъ надницитѣ си. Безъ коментарии.

Да не се перчатъ. Хвалятъ се нѣкои лица отъ стопанскитѣ общински среди, че сж построили електрическа мрѣжа по евксиноградското шосе и околностьта. Никой не не отрича построяванието. Похвално е. Но пита се: отъ чии средства? — Отъ общински или отъ частни? . . . Отъ общински, не, защото въ бюджета нѣма такъвъ разходъ. Разходитѣ сж направени отъ частни граждани, които иматъ кьошкове и сж внесли взаимнообразно около сто хиляди лева. По тоя начинъ, всѣки знае да работи и на чуждъ гърбъ да сбере слава. Смѣткитѣ впоследствие ще се уредятъ. По сжщия пжть се върви и за „китона“. Това се нарича по „стопански начинъ“, т. е. просия съ пандахуза.

Въ Франция и у насъ. Франция — страната на цивилизацията, на културата — може да служи за примѣръ на всички. Тамъ не злоупотрѣбяватъ съ положението си стопанскитѣ среди. Общинскитѣ превозни средства служатъ само по служба, а не за частни удоволствия — превозвание на семейства, на приятели на разходка. За частни разходки управницитѣ наематъ частни таксита, и не си служатъ съ общинскитѣ. А у насъ, какъ е?

Адвокатскитѣ писалища на г. г. Ж. Жековъ и Димитъръ Янакевъ се преместиха отъ ул. жгълъ Шуменска и Чирпанска, на ул. Чирпанска, срещу Окржж. учил. инспекция.

За водитѣ. Въпросътъ за водоснабдяването на града не е новъ, той е отдавнашенъ. Нека стопанскитѣ среди си направятъ малко трудъ да поразровятъ прашната архива на общината, гдето ще намѣрятъ какво всички общински сьвети сж се занимавали съ тоя жизненъ за гражданитѣ въпросъ. Посочени сж всички известни извори, за които днесъ се говори. Следователно, не е заслуга на днешнитѣ стопански среди, да искатъ да се хвалятъ.

Малко скромность!

Намираме разиграването на мечки отъ котленски или карнобатски цигани изъ улицитѣ за некрасиво. Грозно впечатление произвежда туй разиграване, което е съпроводено съ изтезавание на животното. Мислимъ, че полицейскитѣ власти не следва да разрешатъ това на циганитѣ.

„Народно Здраве“

Подъ горното заглавие нашия съгражданинъ г-нъ Д-ръ Кирилъ Иордановъ е почналъ да издава месечно списание подъ горното заглавие за борба съ народнитѣ болести и здравна просвѣта. Горещо препоржчваме горното списание на читателитѣ ни. Годишната цѣна е 75 лв. Адресъ: Д-ръ К. Иордановъ булевардъ „М. Луиза“ 34.

Записвания се приематъ и въ дружествената канцелария „Варненски Коренякъ“.

Постжпления въ арх. музей презъ м. августъ. *Варна*: Ил. П. Даскаловъ — 125 тома книги, повечето стари; Д-ръ Г. Свраковъ — книгата: „Нашитѣ Черноморски пристанища Варна и Бургасъ“; два старовременни голѣми глинени кюпа отъ двора на покойния Григорияди. *Шуменъ*: Иор. Господиновъ: книгата „Преславъ, минало, старини“. *Козлуджа*: Щ. Параскевовъ, В. Ивановъ и В. Щеревъ — разни монети. *Кувандъкъ*: П. Коларовъ — пиренчена плочка съ асирийски изображения. *Гюндогду*: Ст. Пенева — металически герданъ. *Кара-Хюсеинъ*: Ст. Д. Коларова — кожанометалически коланъ и поясъ. Дружеството сърдечно благодари на дарителитѣ.

Презъ м. Септемврий *Варна*. Ст. П. Хареевъ — каменен печатъ отъ пръстенъ и три монети; Попковникъ Соларовъ книгата „Поучения за войника-гражданинъ“; И. Мицовъ шесть камъка игри на природата; Хр. Мирски — фотографии на разни дѣйци и глинена лампичка; Ив. Желевъ — мѣдна монета Аврелианъ и Н. Т. Стоянова — разни етнографски предмети преди освобождението: сандъкъ, куфаръ, 2 чанти, ножица, напръстници, кантаръ, 2 мѣрки, 3 картини и търговски тевтеръ. *с. Гьокчиларъ* Я. Миховъ — сребърна монета Гордианъ III, *с. Кара Хюсеинъ*. Ж. Антонова — мѣдна гривна и женски украшения. *с. Таптъкъ*. Н. Муртовъ фрагментъ отъ мраморенъ канителъ *с. Галата* Зл. Калинова — икона. *с. Кутлу-бей* С. Иордановъ — бронзово украшение. *с. Рускаръ* — Ст. Константиновъ — златни обици (дадено възнаграждение). Дружеството изказва благодарность на дарителитѣ.

Приветствия. По случай патронния праздникъ на дружеството ни, последното е получило приветствия отъ Варненската община, отъ представителя на комитета за рускитѣ бѣжанци и отъ „Музей и архивъ русский зарубежной жизни“. Изказваме сърдечна благодарность на горнитѣ институти за любезнитѣ приветстеия и благопожелания.

Разширение на приморската градина. Тоя въпросъ е занимавалъ увоветѣ на бившитѣ общински съвети, които не сж могли да дойдатъ до никакви положителни резултати. Това се отдава на много причини отъ църковно и международно естество. Тия причини и до днесъ сжществуватъ. Тѣ не сж отстранени. Мислятъ ли днешнитѣ стопански среди да разрешатъ тоя заплетенъ въпросъ? Какво искатъ тѣ? Искатъ ли да разширятъ приморската градина и защо? Каква необходимость налага това? Искатъ да тжпчатъ свещенната традиция на кореннитѣ жители, на гражданитѣ? Какви скжпи връзки иматъ тѣ въ тая свещенна сграда? Какви мили спомени? Това за тия стопански среди е чуждо, и следователно не ги боли. Никаква нужда нѣма за разширение на приморската градина. Тя е достатъчна за днешното население. Разширете я къмъ кжщата на Асарето, за което има вече решение, а това разширение ще бжде достатъчно. Тия стопански среди да не се занимаватъ съ въпроси на външность, на парадъ, на удоволствие, а да се занимаятъ съ въпроси, които сж актуелни: за поминъкъ на бѣднитѣ граждани, за намирание работа на безработнитѣ. Въпроситѣ на парада, на външность и пр. сж въпроси лесни, и не изисватъ много главоломение. Както се вижда, тия стопански среди не искатъ да се занимаватъ съ тия трудноразрѣшими въпроси, а гледатъ какъ да блѣснатъ съ творчество лесно и нетрудно. Това, обаче, не прилѣга на тия среди, натоварени да управляватъ стопанство, и ако сж некадърни за тая работа, нека запратятъ тоягата на обществения си пжть въ мжтнитѣ води на варненското езеро. За това трѣбва чувство на себеуважение.

Рекламирайте
работата си чрѣзъ в-къ
„ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ“
съ това ползувате себе
си, помагате на вестника.